

Po snežnobeli poti je stopal Tinče srečen, oživiljen dalje.

Nekaj, kar je bilo daleč pred njim, mu je jemalo vid. Šele polagoma je razločil v mavričnih barvah blesk gradu na višini.

Na hrib so vodile široke stopnice. Komaj jim je videl konec. Ob straneh je bilo visoko, cvetoče grmovje. Iz njega radovedni pogledi pisanih ptic. Slednjič: zadnja stopnica! Ob straneh dvorniki... V zlatu se lesketajo obleke, svetli kodri tekmujejo s solncem. Oči so pa tako dobre, kot jih Tinče še ni videl: vsa lepota jasnine neba se zrcali v njih. Ves srečen stopa dalje. Visoke kristalne stene lomijo solnčne žarke v mavrice.

Pogleda v dvorano in obstane; oživiljajoči, božajoči hlad pomladnega vetra mu zaveje nasproti. Dolga, v pisanih cvetkah se sveteča preproga vodi do prestola. Ob strani stoje dvorjani in dvorjanke. Samo čisti soj njih čistih duš vidi: preveč se blešči od mavričnih odsevov sten, od žarkov solnca, ki prihajajo skozi kristalno streho. Tam, tam je pa — kraljica! Prestol iz dragocenih kamenov, a ona sama — svetla in lepa, nežna kot jutranje solnce. Dolgi dolgi zlati lasje ji padajo v valovih na škrlatno obleko, ki je kakor luč solnca ob zapadu. Sijaja njenih čudežnih oči Tinče ne more prenesti. Spusti pogled po valovih lās in žareče obleke, ki se vije po stopnicah, na zadnjo kristalno stopnico, ki je vodila h kraljici.

Ob desnici prestola spregovori dvorjanka, kakor bi srebrn zvonček vabil k molitvi: »Deček — po kaj si prišel?«

Po kaj? Ni vedel več. Saj je že to najvišja sreča, bivati med temi resnično srečnimi. Zbral je misli, da bi se spomnil. Vedel je, da je po nekaj prišel. Temna slika iz ubogega življenja mu je zatemnila pogled. Spomnil se je: »Po srečo sem prišel, ki ji ne vem ne kraja ne imena.«

Ena izmed dvorjank je kraljici nekaj zašepetala. Šušljanje vetra v pomladnih vrtovih je šlo od bitja do bitja. Razžalostila so se za trenutek. Slutnja dečkovega trpljenja je šla mimo src.

Smehljaje se je nato dejala kraljica:

»Resnično, sreča otrok je v mojem kraljestvu!«

Pokazala je s snežnobelo roko na velika steklena vrata. Tinček se je ozrl tja: počasi so se vrata sama odprla in preprostala žena, malo zgubanega obraza, je stala med njimi. Pogledala ga je in čudežen nasmeh se ji je razlil po ustnih in očeh. V tem nasmehu je utonil ves soj dvorane, kraljice, solncā. Gledal je deček nepremično ta obraz, ki ga je slutil v nejasnih spominih.

Počasi, nema od sreče sta si stopila nasproti mati in sin. Počasi, kot bi ne verjela svojim očem, je šla žena z roko po njegovih laseh. Potem ga je objela in mu pritisnila na čelo vroč poljub.

M A L I U M E T N I K

(Nekaj za naše najmlajše.)

Danes prinaša Vrtec nekaj za mlajše in najmlajše sestrice. Odraslejši jim lahko naredite majhno igračko. Deklico in dečka (št. 1 in 2) narišete na lepenko ali na gladko stran navadnega risalnega lista. Da so črte jasnejše, jih lahko prevlečete s tušem, nato poslikate osebeci z barvami (barvnimi svinčniki ali akvarelnimi barvami): deklici rdečo pentljo, plave ali rjave lase, rožnat obraz, rožnate ročice in nožice do belih nogavic; srajčko ji pustite belo, čevljički naj bodo rjavi, črni, rdeči. Slično postopate pri dečku. Barve pri oblekah določajte kar sami po lastnem okusu.

Ko so deček, deklica in obleke narisane in poslikane, jih natančno izrežite in mlajše sestrice bo gotovo zabavalo, oblačiti in slačiti papirnati lutki. Sami lahko narišete še več obleke po lastnem okusu, da bo bale za celo skrinjo — primerno veliko škatlo, ki jo pobarvate s pisanimi rožami, ptički in sreči.

